

gode Procurator Steen, som ellers er saa usælskende, kunde ogsaa godt have kommet mig til Hjælp med at huffe det. De maa ikke være vred paa mig, Fru Dresdner! og ikke troe noget Skæmt om mig. Herre Gud! — at lade Dem vente saa længe. Jeg er dog rigtig et daarligt Menneſte. Men,“ vedblev han, idet han hastigt greb i Lommen og krammede en heel Mængde Papirer frem, som han besaa ved Kaffelovnsſtuen, „jo rigtig, her er en Billet, paastrevet „Fru Dresdner“ med Steens Haandſkrift, og her er nok een — Ja, ved Gud!“ raabte han forundret, „her er den Trebie. Saa har dog Procuratoren ikke den største Skyld, men det Meste falder paa mig.“

„Det troer jeg ogsaa,“ svarede Fruen smilende, idet hun lukkede Billederne op og udtog Pengene, som de indeholdt. „Fr. Steen kunde nok ikke gjøre mere for at De skulde huffe det, end han har gjort; men vi kjende Dem, min kjære Doctor, og herester kommer jeg til Dem den første og henter mine Penge af Deres Slaabrot.“

„Sag troer ogsaa, at det bliver det Bedste,“ svarede han eftertænksom, „saa har jeg ikke den Sorg mere. Jeg har forresten,“ vedblev han, „ganske bestemt flere Penge, som De gjerne kan faae, naar vi bare kunne finde dem. Og om ikke Andet, saa ligger der i den ene Skuffe i mit Skrivebord nogle Papirer, som Procuratoren har forvaret der, og som han siger ere mange Penge værd. Han har rigtignok forbudt mig at røbe i dem; men da det er mine, saa har han vist ikke noget imod, at vi tage dem, naar vi have Brug for dem.“

„Nei! min kjære, bedste Ven,“ udbød Fruen, idet hun venlig greb hans Haand. „Lad os endelig ikke røre ved dem. De har saamæn fortjent dem suurt nok, og kan vel ogsaa engang faae Brug for dem, nu kan jeg ogsaa godt hjælpe mig.“

„Tag, hvad jeg byder Dem, Fru Dresdner. De veed, jeg bruger albrig Penge, og kan sagtens faae den Summe, som jeg trænger til. Det gaaer jo med mig som med Himmelmens Jngle, jeg saer ikke og hofter ikke og jeg saanter ikke i Lade, og dog har jeg Alt, hvad jeg skal bruge. Vor Herre har hidtil kjærligt beskyttet mig i min Svagheit, og han vil vel heller ikke herester tage sin Haand fra mig.“

„De saer ikke? De hofter ikke?“ udbød Fruen forundret. „Saa har jeg da ved Gud albrig været Vidne til en saa from Bessedenhed, som denne, og det af en saa udmærket dygtig og opoffrende Mand, som De er. Arbejder De ikke fra Morgen til Aften? Slider De Dem ikke op i Deres besværlige Kald? Er De ikke Syges og Sørgmodiges Trøst og Hjælp? Jo, min Ven, hvad De saa rigeligt har faaet her paa Jorden, skal blomstre skjult og herligt for Dem i Guds evige Rige. Og det, De saa møjmeligt har høft her i Livet, skulle gode Menneſter sørge for, kommer dem tilgode, naar Alderen forbyder Dem at virke mere.“

„De har et godt Hjerter, Fru Dresdner, og derfor bømmer De mig saa mildt; men De maa troe, der er mange Mængder ved mig, og jeg reuder meget mere Galesis, end jeg gjør Nytte, fordi jeg har den hæslige Lyde at glemme Alt og løbe med halv Vind. Ja De smiler, Fru; men Sandhed er det, og denne Feil har maaffee allerede gjort mig til en Bedrager og et slet Menneſte, jeg veed det jo ikke selv. Hvad hjælper det,“ vedblev han ivrigt, „at man stikker mig Grindingslister i Haanden og putter mig Pengene i Lommen, naar jeg dog glemmer at tage dem ud af dem. Herre Gud! Hvad skal jeg dog gjøre, for at blive befriet fra denne stemue, stemme Feil, som hæfter ved mig?“

„De skal spise dygtig Sennep, og lægge Dem efter at huffe en enkelt Gjenstand for derved at øve Deres Husommeſe, og saa trøste Dem med, at er det vel en lille Feil, saa er det dog langt fra en Last. Men,“ tilføiede hun forstrækket, „Figebærner staaer jo derude og fruser, har jeg ikke reent glemt at kalde paa hende! Hvad vi nu tale om, kan hun da gjerne høre.“

„Hun maatte altsaa ikke være Vidne til den Skam, der overgik mig, og derfor skulde hun bise Frost og Kulde. Jo, jeg er rigtignok et vakker Menneſte!“ Med disse Ord stynede Doctoren sig at lukke Sovelammerdøren op. „Kom kun herind, Jomfru,“ raabte han, „og overbeviis Dem om, hvorledes et daarligt, jammerligt Mandfolk tager sig ud, som viser sin Kjærlighed og Hengivenhed for Dem ved at forholde Dem Deres lovlige Ret.“

„Naa saa sæt Dem ned, Fr. Doctor, saa skal jeg tage Dem i Dieſyn. Na! saa forstrækkeligt jammerligt tager De Dem da ikke ud, ja, jeg synes endogsaa, at De har et ret magnifikt og stormagtigt Udseende, som De der sidder i Deres Slaabrot, især naar man betænker, hvor mange døde Skatte, der muligviis opbevares i dens Lomme. Men,“ vedblev hun, „hvad var det for en Nyhed, De vilde fortælle mig?“

„En Nyhed?“ udbød han; „ja, kjære Jomfru, jeg veed det egentlig ikke. — Seer De, jeg glemmer saa let, og hvad jeg saadan hører i Byen, det lægger jeg mig ikke videre paa Sinde, derfor er jeg en daarlig Maffer til at bringe Nyhet, eller til at underholde Damerne.“

„Na, Fr. Them, det behøver De ikke at forsikre os om. En Sladderstøjer er De ikke; men jeg troede rigtig nok, at De havde noget særdeles Interessant at fortælle, siden De dennegang overhovedet kunde huffe, at De havde hørt Noget.“

„Ja, hvordan var det, kjære Jomfru, der var virkelig Noget... Lad mig bare tænke mig om et Lieblit.“

„Ansvrang Dem endelig ikke over Gyne, Fr. Doctor! thi jeg forsikrer Dem, De finder dog ikke ud af det; men spids hellere dette stegte Vble, som jeg har gjemt til Dem.“

„De, Jomfru Alida, De har virkelig gjemt det til mig!“ udbød han yndelig glad, idet han greb Vblet.

„Ja, tænſ Dem bare. Jeg har virkelig gjemt det til Dem, og, hvad endnu mere er, jeg har endog huffet at give Dem det.“

„Man maa bise Noget i denne Verden,“ sagde Fruen smilende.

Doctoren svarede ikke; men af hans Ansigt lyske en inderlig Glæde, idet han hemmeligt puttede Vblet i Lommen.

„Hør, Fru Dresdner!“ udbød han endelig efter et Lieblits Tausch. „Nu kan jeg rigtig huffe, hvorom Talen er. Der kan man see,“ tilføiede han med en seirrig Mine, „det er dog ikke Alt, jeg glemmer. Seer De, Harmonien har besluttet paa Fredag at gjøre en stor Kanetour til Gjestgiverstedet Constantia, paa Veileveien. Tertil har jeg nu tegnet mig, og vilde derfor ærbødigt bede, om ikke Jomfru Alida vilde være min Dame paa denne Tour, samt til Ballet om Aftenen.“

„Naa! Det var da en Lykke, at De huffede det!“ udbød den unge Pige, idet hun sprang op og dansede rundt paa Gulvet. „Kjære, bedste, velsignede Fr. Doctor, Tak, tusinde Tak! Først i Kane og saa paa Val. Du store Gud! Ja, ikke sandt, Bedstemoder, det giver Du mig Lov til?“

„Ja, mit Barn,“ svarede denne, idet hun med inderlig Fornøjelse betragtede den unge Pige, der af Glæde var bleven blussende rød. „Det ihværlig vil eller kan jeg nægte Dig. Naar bare Dragten, Du veed nok...“

„Na, det finde vi nok ud af, Bedstemoder, naar vi først alvorlig give os til at tænke derpaa. Jeg har et godt ungt Hoved, og Du et godt gammelt Hoved. Det skal saamæn nok blive til Noget.“

Doctoren betragtede imidlertid Alida med stille Glæde. Der laa en saa uendelig Godhed og Kjærlighed i hans Blik, at man ikke behøvede at spørge om, hvilke Følelser der bevægede sig i hans Bryst.

Fru Dresdner havde imidlertid reist sig, efter at hun i kort Tid havde siddet i dybe Tanker. „Kom med, Alida,“ sagde hun. „Ikke sandt, Fr. Doctor, De undskylder os nok et lille Lieblit?“ vedblev hun til denne, idet hun forlod Stuen med Alida.

„Jeg har tænkt paa en Dragt, min Pige,“ sagde hun, da de befandt sig i Sovelammeret, „som jeg selv har faaet, dengang jeg var ung som Du. Den er rigtignok ikke efter Nutidens Mønster; men da den er af Silke og Hvid, saa lader der sig maaffee gjøre Noget ud af den.“ Med disse Ord aabnede hun en Skuffe i Chabotlet og udtog en grøn Silkekjole med brandaule Halsklader paa, som hun holdt i Beiret for at den unge Pige kunde see den.

„Gud! Den er rigtig stabelig!“ udbød Alida. „Men troer Du ikke, Bedstemoder, at Folk vilde troe, det er Prindsessens Poppelbreg, som er stiet ud, naar de see mig?“

„Folk ere uomflunder Iverkske,“ svarede den gamle Kone lidt fornærmet. „I min Tid gaves der intet Smukkere end en saadan Kjole, og Du kan troe, jeg var ikke til at kumpe af, naar jeg havde den paa. Kom lad os see.“

Alida tog nu hastigt sin Kjole af og iførte sig Bedstemoderens Balskade. Den var saa kort i Livet, at dette kun bedækkede Halsdelen af hendes Bryst; Nederdelen naaede ikke længere end til Anklerne og var saa snever, at hun neppe kunde røre sig i den, og Ermerne vare saa korte, at de kun udgjorde et lille Puf oppe paa Skulderen.

„Alida saae op og ned af sig selv med en halv munter halv forundret Mine, medens Bedstemoderen stod hængslen i Beskuelsen af hende.“

„Det er for mig,“ sagde denne endelig, idet hendes Line folstes med Taarer, „som om mit eget Contrasei fra hin Tid stod for mig. Al, min Datter, hvor ofte har ikke mit Hjerter banket muntert og let under dette Liv, uden at jeg auede de svære Dage, som skulde komme.“

Den unge Pige havde netop aabnet Munden, og et muntert Udbrud spillede paa hendes Læber; men ved Bedstemoderens Ord laade hendes Ansigt sig pludseligt i alvorlige Følger, og hun betragtede denne med et væemodigt Smil, idet hun udbød: „Naar vi holde rigtigt af hinanden, Bedstemoder, saa kunne de svære Dage ikke gjøre os Noget. Din Kjole synes mig ogsaa nu langt smukkere end før.“

„Lidt aparte er den dog,“ svarede hun, „men kom, vi vilde vise Doctoren den.“

„Ja, men saa maa jeg ved Gud først have et Torflade om Halsen.“ Hastigt greb hun et lille Silketørflade og fulgte Bedstemoderen, der gik ihværlig med Lyset.

Doctoren betragtede Alida, der unbesleligt blev staaende ved Døren, med maalloes Forbauselse, og det var tydeligt, at han knap kunde kjende hende.

„Det er i Sandhed en smuk og brillant Dragt!“ udbød han endelig. „Og jeg troer, sandt for Herren, at Jomfru Alida vil blive den mest udmærkede af Ballets Damer.“

„Det troer jeg ogsaa,“ svarede denne næsten grædende. „Jeg indseer rigtignok, at som den er, kan den ikke gaae an, men maaffee lader der sig dog bringe Noget ud af den,“ bemærkede Fru Dresdner.

„Jeg troer det ikke, Bedstemoder; thi om vi ogsaa vilde faae en Streg over Couleuren, saa er den dog altfor snever. Men,“ tilføiede hun med et Smil, som hun forsøgte at

gjøre saa muntert som muligt, „det kan jo ogsaa være det samme, kan jeg ikke komme med, saa kjære vi i Kane herhjemme, om ikke Andet, saa ned af Trapperne.“ Ved disse Ord førte hun hastigt Torfladet til Sinene.

Doctoren, som uskræmt havde betragtet hende, var dybt rørt og greb i sin Lomme efter Lommenørkladet, men pludseligt trak han Haanden tilbage, idet han ferskrækket betragtede sine Fingre, der vare fulde af en gul, grødagtig Mæsse. „Du min Gud!“ udbød han, idet han holdt Haanden høit i Beiret. Alida, som ved hans Udbrud havde kastet et Blik paa ham, udbød i en hjertelig Patter.

„Det er det stegte Vble, som Jomfruen gav mig,“ sagde han forvirret. „Det har rigtig indjaget mig en hæslig Forstrækkelse.“

„Og naar vi have leet, saa er Sorgen glemt,“ udbød Alida; „thi naar Enden er god, saa er Alting godt.“

„Vi fiude vel paa Raad, min Pige!“ sagde Fruen, „naar vi kun tænke os rigtig om.“

Fruens bekymrede Blik var ikke undgaaet Doctoren, og han, som saa ofte havde været Vidne til Sorg og Bekymring, forstod det og indsaae, at det havde en dybere Grund. Han vilde netop have henvendt et Par trøstende Ord til hende og Alida, da idetsamme Døren blev aabnet af en fattig Dreng, der bad Doctoren strax at komme til hans Moder, som havde faaet Krampeslag. Hastigt forlod Them Stuen og efter at have taget sin store Chenille paa, fulgte han Budet.

Det var en fattig, elendig Polig, i Udkaanten af Byen, Drengen førte ham hen til. Armoden lignede frem af enhver Krog, og en ufund, qvalende Luft strømmede ham imøde, da han nærmede sig Sengen, hvor en Kone laa i frygtelige Krampetrækninger. I en Krog paa noget Halm lod to Børn, en Trebie, den Mindste, laa i Duggen, der stod ved Sengen, og stirrede paa Doctoren med store Line. Denne lavede hastigt noget Medicin, som han med megen Ansvarlighed fik Konen til at synke. Lidt efter lidt viste Virkningen sig, og en tung, mat Søvn afløste den Syges Lidelser.

Det lille Barn var imidlertid blevet uroligt og rækkede op efter Moderen. Uvilkaarlig gav Doctoren sig til at vugge, og, da han frugtede, at dets Skrig skulde vække den Sovende, begyndte han med sagte Stemme at synge for det. Snart efter sov det ogsaa roligt og trygt, medens han vedblev at vugge, idet han deelte sine Tanker imellem den Syge og Alida, der bestandigt stod for hans Blik i den snevre grøgrønne Kjøle. Saaledes sad han til langt ud paa Natten, da endelig Manden, der havde været et Vrind i Veile, kom hjem. Han gav nu denne de nødvendige Anviisninger, trykkede ham en Seledaler i Haanden, og vendte derefter hjem. Fru Dresdner og Alida havde efter Doctorens Bortgang længe siddet tause hos hinanden, berester var Alida gaaet i sin Seng, og her lod hun nu hele sin Garberobe passere Revue i Tankerne; men da hun intet Pasfende kunde finde, havde hun grædt længe og var tilsidst faldet ihvæn med et grant Liv og hvild Nederdeel for Linene, som det Elskneste, hun kunde tænke sig.

Fru Dresdner havde imidlertid listet sig ned af Trappen og bedet en af Fr. Jespersens Boutiksbredere om at sige til sin Herre, at hun ønskede at tale med ham oppe hos sig selv. Han kom ogsaa snart efter og sad nu i Sophaen lige over for Fruen.

„De vilde tale med mig, Fru Dresdner,“ begyndte Kjøbmand Jespersen, idet han trak sin Snuksbaale op af Lommen og satte den paa Bordet. „De har maaffee faaet et Par Stilling tilovers og vil betænke mig med et Udbrag, det var vel snart paa Tiden, og derfor har jeg ogsaa taget en tom Pengepose med.“

„Saa gjerne jeg end vilde, min kjære Fr. Jespersen, saa er dette mig dog for Liebliffet umuligt,“ svarede Fruen. „De maa have Taalmodighed med mig.“

„Ja, det er godt nok, min gode Fru; men det har vi nu hørt saa længe, og Regningen bliver ikke mindre, men tvertimod større hver Dag. Nu staaer der over 500 Daler nede i Bogen. Hvad skal Enden blive paa det?“

Fruen jullede dybt og sad et Lieblit tause. „Jeg speculerer Nat og Dag derover, og gjør mig al optænkelig Umage, for at finde en Udvei, og, da jeg ikke er ureddelig, haaber jeg til Gud, at det snart maa lukkes mig at gjøre Dem Hjælp. — Jeg vilde iøvrigt bede Dem, om De ikke vilde høre dette Uhr af mig,“ vedblev hun, idet hun tog Guldburet frem og overrakte ham det. „Af Betalingen kan De give mig det Halve og skrive det andet Halve af paa Regningen.“

Kjøbmanden betragtede Uhret nøie. „Nu, det lader sig høre,“ begyndte han, „og hvad skal De ogsaa med et Gulduhr. Jeg vil give Dem 50 Daler for det, dersom De er tilfreds dermed; mere er det ikke værd. Jeg er en ærlig Mand, og De kan stole paa mit Ord.“

„Det tvivler jeg ikke paa,“ svarede Fru Dresdner, idet hun med et dybt Gul modtog de 25 Daler.